

Риёзус солиҳийн / Риёзус солиҳийн / 114-хадис

الْخَامِسَ عَشَرَ: عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: غَابَ عَمَّيْ أَنَسُ بْنُ النَّضْرِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ قِتَالِ
بَدْرٍ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ؛ غَبِّتُ عَنْ أَوَّلِ قِتَالٍ قَاتَلْتَ الْمُشْرِكِينَ، لَعِنَ اللَّهُ أَشْهَدُنِي قِتَالَ الْمُشْرِكِينَ
لَيَرَيَنَ اللَّهُ مَا أَصْنَعُ.

فَلَمَّا كَانَ يَوْمُ أُحْدِ الْكَشْفِ الْمُسْلِمُونَ، فَقَالَ: اللَّهُمَّ؛ أَعْتَذْرُ إِلَيْكَ مِمَّا صَنَعَ هُؤُلَاءِ – يَعْنِي أَصْحَابَهُ
– وَأَبْرُأُ إِلَيْكَ مِمَّا صَنَعَ هُؤُلَاءِ – يَعْنِي الْمُشْرِكِينَ – ثُمَّ تَقَدَّمَ فَاسْتَقْبَلَهُ سَعْدُ بْنُ مُعاذٍ، فَقَالَ: يَا سَعْدَ
بْنَ مُعاذٍ؛ الْجَنَّةُ وَرَبِّ النَّضْرِ، إِنِّي أَحْدُ رِجْلَهَا مِنْ دُونِ أَحْدٍ. قَالَ سَعْدٌ: فَمَا اسْتَطَعْتُ يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا
صَنَعَ، قَالَ أَنَسٌ: فَوَجَدْنَا بِهِ بِضْعًا وَثَمَانِينَ ضَرْبَةً بِالسَّيْفِ، أَوْ طَعْنَةً بِرُمْحٍ، أَوْ رَمِيَّةً بِسَهْمٍ، وَوَجَدْنَاهُ
قَدْ قُتِلَ وَمَثَلَ بِهِ الْمُشْرِكُونَ فَمَا عَرَفْنَا أَحَدًا إِلَّا أُخْتُهُ بِسَانِهِ. قَالَ أَنَسٌ: كُنَّا نَرَى أَوْ نَظَنُ أَنَّ هَذِهِ الْآيَةَ
تَرَكَتْ فِيهِ وَفِي أَشْبَاهِهِ: [مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهُ عَلَيْهِ] [الأحزاب: 23] إِلَى
آخِرِهَا. مُتَّقِقٌ عَلَيْهِ. [خ 2805، م 1903].

قوله: «لَيَرَيَنَ اللَّهُ» رُوِيَ بِضمِّ الياءِ كَسْرِ الرَّاءِ، أَيْ لَيَظْهَرَنَ اللَّهُ ذَلِكَ لِلنَّاسِ، وَرُوِيَ بِفتحِهِمَا، وَمَعْنَاهُ
ظَاهِرٌ، وَاللَّهُ أَعْلَمُ.

«Амаким Анас ибн Назр Бадр жангида бўлмади. Кейин у: «Эй Аллоҳнинг Расули, сиз мушриклар билан қилган илк жангда бўла олмадим. Агар Аллоҳ мени мушриклар билан бўладиган жангда ҳозир қилса, қасамки, менинг нималар қилишимни Аллоҳ кўражак», деди. Ухуд куни мусулмонлар чекинганида, у: «Аллоҳим! Мен мана булар - яъни шериклари - қилган ишдан Сенга узр айтаман, анавилар - яъни мушриклар - қилган ишга алоқам йўқлигини Сенга изҳор қиласман», деди. Кейин олдинга чиқди. Унга Саъд ибн Муоз йўлиқиб қолди. Шунда у: «Эй Саъд ибн Муоз! Жаннат! Назрнинг Роббига қасамки, мен унинг бўйини Ухуд тарафидан туймоқдаман!» деди.

Саъд: «Эй Аллоҳнинг Расули, мен унинг қилганини қила олмадим», деди.

Биз унда қилич, найза ёки ўқ теккан саксон нечтаем жароҳат кўрдик. Уни ўлдирилган ҳолда топдик. Мушриклар уни мусла* қилиб юборишган экан. Уни ҳеч ким танимади, фақат синглиси бармоғидан (таниб қолди).

Биз ушбу «Мўминлар ичида Аллоҳга берган аҳдларига содик қолган эранлар бор...» ояти у ва унга ўхшаганлар ҳақида нозил бўлган деб билар [ёки ўйлар] эдик.

Муттафақун алайҳ.

* Мусла - маййитнинг жасадини қиймалаш, аъзоларини кесиб, пажмурда қилиш.

Манба: hadis.islom.uz

